

had 't hok bewonderd, zóó mooi had hij 't alleen nooit kunnen maken. „Och, 't was van mij ook niet aardig, zeg, en zonder je hulp”.... „Kom kerel” zei Wim nu, „we zullen maar ophouden, goeie vrienden voortaan hè? En samen een hok timmeren voor Lucie, zal ik dàt aan Tante vragen?” Er kwam blijdschap in de oogen van Leendert. Met bewondering keek hij naar 't aardige kleine meisje in haar witte manteltje en fluweelen mutsje, de jongen had zelf alleen broertjes. „Ja dàt doen we”, riep hij vroolijk. „Stil, niets laten merken”, fluisterde Wim, toen spande hij de paarden voor de slee, en voort ging het in vollen draf! Dat was een leuke middag!

„Zeg, Leen en Henk, morgen weer, hè?” zoo riepen zij hen nog na toen de jongens naar huis werden gehaald. Toen Lucie al in bed lag, kwam Wim bij Tante staan, en vertelde van zijn plan met Leendert. Of Tante dat goed zou vinden. „Weer hier op zolder?” vroeg Tante glimlachend.

„O ja, en u mag gerust naar ons komen kijken, wij zullen nu geen ruzie meer maken.”

„Hoe kan dat, Wim?” vroeg Tante ernstig. „Is Leendert op eens zoo'n lieve jongen geworden, of is mijn Wim zoo veranderd?” Wim sloeg de oogen neer. „Ik geloof niet dat wij zulke brave jongens zijn geworden, maar ik wil graag vrede maken met Leen.” „Omdat het Kerstfeest is, Wim? Of omdat de Heer het wil?”

„Omdat ik mezelf een nare jongen vind, dat ik dat gedaan heb, en omdat de Heer me helpen wil om 't nooit meer te doen. En ook omdat 't mijn schuld was.”

Tante keek hem weer in de oogen, maar nu zóó zacht en zóó teer, dat Wim er een beetje raar van werd om z'n hart.

„Mijn beste jongen, ik zie de Kerstzon uit je oogen schijnen, weet je dat wel? Je hebt den Koning binnengelaten, den Vrededorst, en nu zal 't echt Kerstfeest voor je zijn!”

Het hok kwam klaar, even mooi als het vorige of nog mooier. En de vriendjes kochten samen een wit konijntje voor Lucie's jaardag, en Leendert werd uitgenoodigd den dag mee te komen vieren. Dat was het slot van den heerlijken Kersttijd.

Zonnekind's wensch.

„Ik wilde wonen in 't zonneland,
Waar nooit een zwarte kachel brandt,
Waar niemand zegt: ik ben zóó koud,
En iedereen van warmte houdt.
Dan kan ik altijd buiten spelen
En zal mij geen minuut vervelen.

„Ik maak een kuil in 't droge zand
Of hengel aan den waterkant;
En zonder schoenen of kousen aan
Kan 'k heel den dag uit wand'len gaan;
En 'k maak mijzelf een bed van mos,
Om op te slapen in het bosch.

„Ik hoor dan ook den nachtegaal
En ieder vogeltje in zijn taal!
En wordt het stil — dan slaap ik zacht;
De sterren houden trouw de wacht.
En word ik wakker voor een keer
Dan kijkt het maantje op me neer!

„De zon schijnt 's morgens al heel vroeg
En altijd is het warm genoeg!
'k Houd niet van sneeuw, en niet van ijs!
O Moeder, ga toch eens op reis
En breng mij naar het zonneland,
In 't lekk're warme droge zand!”

Als 't zomer wordt, gaat Moe naar zee
En neemt haar zonnekindje mee.
Daar zit zij dan aan 't warme strand
En juicht: „ik bèn in 't zonneland!”

H. RIEMENS.

OULD EN NIEUW

DOOR
E. PALMA.

De Oudejaarsavondkerk was stampvol.

Na veel wijzen en reiken van den koster en zijn hulpen hadden eindelijk allen een plaats gekregen. Het orgel speelde variaties op „Uren, dagen, maanden, jaren”; de dienst zou al gauw beginnen.

Midden in 't ruim zat Jets nietig persoontje geklemd tusschen haar bepaald gezette buurvrouwen. Moeder, die twee rijen vóór

haar de eigen plaats had kunnen bereiken, keek eens om met de vraag in haar oogen: „Zit je wel goed?” En Jet knikte opgewekt terug. Aan haar rechterkant rustten in den schoot van een fluweelen mantel een paar groote handen in canariegele handschoenen. Bij het binnenkomen had Jet héél even het goedig, blozend gezicht en den omvangrijken hoed van de eigenares gezien, en — optimist van natuur had ze gedacht: beter er naast, dan dáárachter!

Aan Jets linkerhand zat iemand in den rouw die ze ook niet kende. Er waren altijd zoovéél menschen met Oudejaar in de kerk die er anders nooit kwamen. Wat hen dan eigenlijk zoo bijzonder